

# РЕШЕНИЕ

№ 7469

гр. София, 22.12.2020 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на 27.11.2020 г. в следния състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков**

**ЧЛЕНОВЕ: Красимира Желева  
Калинка Илиева**

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **8442** по описа за **2020** година докладвано от съдия Калинка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава дванадесета, чл.208 и сл.АПК.

Образувано е по касационна жалба на Т. А. Д., К. А. Д., А. К. С. и К. К. С. срещу решение №296079/8.12.2019 г. по гр.д. № 59595/2016 г. на СРС, 142 с-в, допълнено с решение № 296079/8.12.2019 г.

Жалбоподателят твърди, че решението е незаконосъобразно и неправилно поради нарушение на материалния закон и съществено нарушение на процесуалните правила; то е и необосновано. Твърди, че неправилно е отхвърлена възможността за реалното компенсиране със земя като по делото е установено, че има наличен такъв имот. Решението по чл. 19, ал. 17 ППЗСПЗЗ за определяне начина на обезщетението подлежи на обжалване. При определяне на обезщетението съдът е взел предвид Наредбата за реда за определяне на цени на земеделските земи като не е отчетел актуалните пазарни цени на имотите, нито данъчните им оценки. Посочената в решението сума не може да се определи като справедлива, тъй като не отразява реалните пазарни цени на имотите. Не се отчита, че данъчната оценка е минималната определена за един имот и с цел събиране на данъци. Няма логика да се използват различни цени.

Ответникът по жалбата – Общинска служба по земеделие „З.“, [населено място] оспорва касационната жалба. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Софийска градска прокуратура счита, че жалбата е неоснователна и моли да се отхвърли.

Административен съд София – град, XXIII касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК.

Настоящият състав, като извърши служебна проверка, на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от СРС, съгласно чл. 220 от АПК, намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд, в рамките на правомощията му.

Касаторът твърди, че СРС е допуснал процесуални нарушения, безо обаче да сочи конкретни основания за това.

Доколкото не се установиха процесуални нарушения и доколкото производството е по реда на глава дванадесета от Административно-процесуалния кодекс, то приложение следва да намери и чл. 220 от тази глава, предвиждащ забрана за нови фактически установявания – съдът следва да прецени прилагането на материалния закон въз основа на фактите, установени в обжалваното решение.

С оспореното в това производство решение на СРС /допълнено с решение № 296079/8.12.2019 г./ е отхвърлена жалбата на касаторите срещу решение № ДО138/8.6.2015 г. на директора на ОСЗ „О. купел“ по преписка за обезщетяване вх. № 138/8.6.2015 г.

С определение от 17.4.2018 г., оставено в сила с определение № 5322/31.8.2018 г. по ч.адм.д. № 8406/2018 г. на АССГ е прекратено производството по делото в частта, с която е обжалвано решение № ДО 138/8.6.2015 г., по спора следва ли касаторите да получат „реално“ обезщетение – като им се предостави друг недвижим имот. Ето защо съдът намира, че не следва да се обсъждат твърденията на касаторите в тази насока.

С оспорените решения съдът е приел, че по преписката по обезщетяване – вх. № 138/8.6.2015 г. са постановени предходни влезли в сила решения, които са предпоставка за произнасяне в обезщетителното производство по чл. 19, ал. 8 ППЗСПЗЗ. Констатирано е, че касаторите следва да бъдат обезщетени за 5,490 дка земя, IV категория. Спорен по делото е размерът на определеното от ответника обезщетение в оспорваното негово решение – до сумата от 5029 лв.

При тази фактическа обстановка съдът е приел, че е недопустимо обезщетението да се определя на база пазарни цени, както и да се разглежда липсата, респ. – наличието на земеделски земи в близост до тези, отказани за възстановяване, доколкото производството е единствено относно определяне размер на обезщетението.

Съдът е приел, че при оценката на имота следва да намери приложение чл. 36, ал. 1-2 ЗСПЗЗ, вр. чл. 2 от Наредбата за реда за определяне на цени на земеделските земи /загл.изм. – ДВ бр. 75 от 2006 г./. Съгласно тази норма цените на земеделски земи следва да се определят по критериите, предвидени в тях – началната цена в зависимост от статута на земята, местоположението, установеният коефициент за площ, отстояние от основните пазари и др. Изложил е подробни аргументи защо не

следва да се прилагат отменените норми, предвиждащи определяне на обезщетение по пазарна оценка.

При извършване на служебна проверка по реда на чл. 218, ал. 2 АПК съдът намира, че обжалваното решение съответства и на материалния закон. Правилни са изводите на СРС, направени въз основа на очертаната фактическа обстановка, че приложение следва да намерят цитираните по-горе норми. При обезщетяване в производство като сегашното е предвиден изрично определен законов ред и критерии за обезщетяване; липсва правна възможност и основание за обезщетяване по пазарни цени. В този смисъл съдът изцяло споделя изводите на СРС, поради което и препраща към тях.

По разноските. В случая ответникът не претендира такива, поради което и предвид произхода на спора, съдът не дължи произнасяне по разноските.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от Административно-процесуалния кодекс, съдът

#### РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение №296079/8.12.2019 г. по гр.д. № 59595/2016 г. на СРС, 142 с-в, допълнено с решение № 296079/8.12.2019 г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.